

PE

¹²⁹ Tanıklıkların şaşılacak şeydir;

Bunun için canım onları tutuyor.

Mezmuncu bu ayette Tanrı'nın Yasası'na '*Tanrı'nın tanıklığı*' adını vermektedir. Tanrı'nın Yasası, ilkeleri, hükümleri insana Tanrı'nın kutsallığı, Tanrı'nın iyiliği hakkında tanıklık vermektedir. Bu tanıklık insanın Tanrı'nın kimliği hakkında şeyler öğrenmesi açısından kuşkusuz önemlidir. Ancak Tanrı kendisi hakkında sadece bir bilgi vermiyor. Yasası aracılığı ile insana yaşam yolunu gösteriyor.

Tanrı'nın tanıklığı aracılığı ile Tanrı'nın karakterini tanıyan insan, bu yolla kendisinin kim olduğunu ve kim olmadığını da öğreniyor. Tanrı'nın görkemi, kutsallığı karşısında günahını gören insan, kurtuluşu için Tanrı'nın kurtarıcılığına ihtiyacı olduğunu bu şekilde öğreniyor.

Kutsal Kitap'ın Tanrısı kendisini hem günahları bağışlayan hem de günahları yargılayan bir Tanrı olarak açıkladığında; düşmüş, kayıp insan Tanrı'nın kurtarıcılığı ile yüzleşiyor (Çıkış 34:6-7). Böylece Mesih'in çarmıhta yaptığı iş, '*Tanrı'nın şaşılacak bir tanıklığı*' olarak karşımıza çıkıyor (krş. I.Korintliler 1:18, 21, 23-25).

Yasa'nın düşmüş insana verilmesi aynı zamanda bu Tanrı'nın lütufkar olduğunu anlamamıza yardım ediyor. Eğer Tanrı kendisini bize açıklamasaydı, düşmüş insan kendi çabasıyla ve kendi aklı ile Tanrı hakkında ne kadar yanlış yol ve yanlış düşünce varsa, o yöne sapacaktı (krş. Elçilerin İşleri 17:16, 22-25).

Tanrı kendisi hakkındaki inanılmaz gerçeği açıkladığı için ölümlerin bedenleriyle dirilişini ve sonsuz yaşamı biliyoruz. Tanrı şaşırtıcı lütfunu açıkladığı için günahların Mesih'te karşılıksız olarak affedildiğini biliyoruz.

Benzer şekilde mezmuncu da yaratılışın en başından beri insanın çağrısına Mesih umudu ile baktığı için, "*canım Tanrı'nın tanıklığını tutar*" diyebiliyor. Yaratılışın başında en başından bu yana Tanrı'nın insan için belirlediği ilahi amaca bakınca, Tanrı'nın tanıklığına dair tanıklık etmeyi istiyor; bu yüzden de Tanrı'nın yollarını, Yasası'nı, ilkelerini yanında tutmak ve bunları gerçekte yaşamak istiyor.

Tanrı Sözü gerçek bilgelik olduğu için onu çalışmayı ve öğrenmeyi bir hazine arar gibi aramalıyız (14). Bütün yaşamı düzenleyen ve bu yaşama göksel bir tat getiren şeyin Tanrı'nın tanıklığı olduğuna dikkat edin. Altın ve gümüş arar gibi Tanrı Sözü'nü çalıştıkça (72), Tanrı'nın tanıklığı canlarımızı esenlik ve sevinç ile yenilenecektir.

Ruhsal olarak kurak zamanlardan mı geçiyorsunuz; Tanrı'nın tanıklığına bakın. Hastalara, düşmüşlere, toplum dışına itilmişlere yardım etmek mi istiyorsunuz; Tanrı'nın tanıklığını duyurun. Kayıp dünyanın yaralarına şifa ve teselli mi getirmek istiyorsunuz; Tanrı'nın tanıklığına bakarak dua edin. İman, umut, teselli ve teşvik dolu bir yaşam mı istiyorsunuz (77, 111); bütün canınızla Tanrı'nın tanıklığını tutun. Zaferli bir yaşam, Mesih merkezli bir tanıklık yaşamı mı istiyorsunuz (Mezmun 19:7-10); RAB'bin Yasası'na (buyruklarına, kurallarına, ilkelerine...) dikkatle bakın ve derin derin onu düşünün. Çünkü bunlar Tanrı'nın

tanıklığıdır.

Sizin aklınız ve yüreğiniz en çok nelere odaklanıyor?

Dua: Harika öğütlerin var, bu yüzden onlara candan uyuyorum...
(Eyüp 5:9, Elçilerin İşleri 13:38-41, Matta 21:33-44)
(I.Yuhanna 5:10, İşıya 9:6, Mezmur 118:22-23)

¹³⁰ **Sözlerinin açılışı aydınlık sağlar;
Saf kimselere akıl verir.**

İnsanlar olarak kendimizi konuşarak ifade ederiz. Ailemizle, komşularımızla, akrabalarımızla, iş yerindeki mesai arkadaşlarımızla sürekli iletişim halindeyizdir. Bu ilişkilerimizde zaman zaman yanlış anlaşıldığımız da olur. Diğer yandan krallar, komutanlar, hakimler, ulusların ileri gelenleri konuştuğu zaman bazen her bir gazetede aynı konuşmaya farklı yorumlar yazıldığını okuruz.

Ancak Kutsal Yazılar'a baktığımız zaman Tanrı'nın konuşmasının çok net olduğuna dikkat edin. Tanrı konuştuğunda ışıktaki konuşuyor. Gündüz vakti etrafımızı net bir şekilde görebildiğimiz gibi, Tanrı konuştuğunda da gerçekler sade bir dil ile anlaşılır olmaktadır.

Bu noktada Tanrı Sözü'ne bakmakla, Tanrı'nın kendisini anlaşılır kıldığını öğreniyoruz: Söz akıl veriyor, basit fakat harika bir gerçek. Yani Tanrı'yı tanımak için gizemli yollarla elde edilen bir bilgiye ihtiyacımız yoktur (krş. Matta 11:25). Tanrı Sözleri'ne bakmak, anlayış ve iman için yeterlidir.

Bütün Kutsal Kitap'a bakarak Tanrı Sözü'nün aydınlatıcı gerçeğini her insan görebilir. Tanrı'nın gerçeği bize günahın ne olduğunu, bütün insanların günahlı olduğunu gösteriyor. Gün ışığında etrafımızı görebildiğimiz netlikte, Tanrı Sözü bize Tanrı'nın mutlak adil ve tam kutsal olduğunu, Tanrı'nın insandan mükemmel itaat beklediğini; ancak günahlı insanın emir ve yasakları koruyamadığını; bu durumda insanın sonsuz ölüm ve yargıyı hak ettiğini; insanın kurtuluşu için bir Kurtarıcı'ya ihtiyacı olduğunu ve bu Kurtarıcı'yı Tanrı'nın hem vaat ettiğini hem de sağladığını Kutsal Kitap çok açık biçimde bize göstermektedir.

Kutsal Yazılar'da günahların *affi için (kurtuluş, sonsuz yaşam için)* tövbe ve Mesih'e iman çok nettir.

Kutsal Yazılar boyunca Tanrı'nın insana olan seslenişi, canımızı göksel aydınlanışa getirmektedir. Sözün aydınlatışı, sadece bir bilginin iyi anlaşılması anlamında değildir; sevgiyi, merhameti, şifayı, sevinci, esenliği, umudu tatmamız; sözün aydınlatışı görünür ve görünmez pek çok bereketlerle yaşamamız (Meseller 4:18) anlamına gelmektedir.

Tanrı Sözü'nden aldığınız ışık, kurtuluş konusunda ne kadar net ise; bu karanlık dünyaya sizin aracılığınızla Müjde'nin ve Mesih'in görünür ve bilinir olması gerektiği konusu da o kadar nettir (Matta 5:16, I.Selanikliler 5:8).

Dua: Sözlerinin açıklanışı aydınlık sağlar, saf insanlara akıl verir...

(İşaya 9:2, Luka 1:77-79)
(Elçilerin İşleri 26:17-18)
(Efesliler 5:8, I.Petrus 2:9, 12)

¹³¹ **Ağzımı açtım ve nefes nefese kaldım;
Çünkü senin emirlerini özlüyorum.**

Tanrı'yı yaşamın kaynağı olarak özlemek (Mezmur 42:1), bu dünyadaki geçici olan yaşamın ötesine bakan bir güven ile mümkündür.

Tanrı'nın Kutsal Yazılar boyunca açıkladığı iradesini edinirsek, bizler de benzer bir göksel umut ile sarsılmaz ve değişmez olan gerçekleri arzulayabiliriz. Çünkü bu dünyaya ait şeylerin bizi doyurmadığı, geçici şeylerin canımızın susamışlığını tatmin edemediği açıktır.

Mezmurcuyu bu ayette istekleri peşinden nefes nefese kalmış bir şekilde adeta koşarken görüyoruz. Tutkuyla emirlerin peşinden gitmek için, duasında bile nefes nefese kalmış durumdadır: yalvarıyor, hıçkırıklarla sahip olmak istediği şeyleri Tanrı'ya kaldırıyor; tutkuyla Tanrı'dan özlediği şeyleri istiyor.

Bu yaşamda her inançtan kimseler "iyi" diyebileceğimizi pek çok şeyin peşinden koşmaktadır. Takımını başarıya ulaştırmak için canı acıyana kadar gayretle çalışan bir sporcuyla herkes takdir eder. Ailesine daha iyi yiyecekler ve giyecekler getirmek için zorlu şartlara katlanan kimseleri, dürüst işlerle ekmeğini kazanan kimseleri herkes beğenir. Daha fazla merhamet ve daha fazla yardım etmek için adeta kendisini kurban eden kahramanların öykülerini ilgiyle dinleriz.

Diğer yandan pek çok farklı inanış biçimlerinde insanlar, kendilerince iyi ve doğru olan amaçlara ulaşmak için gayretle emek verir ve sabırla beklerler. Ancak mezmurcunun buradaki tutumu, bütün bunlardan daha öte bir şeydir. Güzel başarılar ve iyi şeyler elde etmekten daha önemli olan bir şeyi özlemektedir: *Tanrı'nın emirlerini...*

Burada şu soruyu düşünmek yerinde olur: size vereceği şeyler için mi Tanrı'ya bakıyorsunuz; yoksa Tanrı'da olmak için mi Tanrı'yı arıyorsunuz? Bir başarı ya da bir kazanç ya da elde etmeyi istediğiniz bir şey için mi Tanrı'ya dua ediyorsunuz yoksa esas istediğiniz şey Tanrı'nın kendisi midir?

Mezmurcunun bu yaklaşımı bizlere kutsallık –*kutsal olmak*– konusunu düşündürmektedir (Levililer 19:2, I.Petrus 1:15-16). 'Ağız açık ve nefes nefese' olma durumu, küçük bir çocuğun hıçkırıklarla almak istediği şeyi anlatırken nefes nefese kalmasını hatırlatmaktadır. Mezmurcu da benzer bir zayıflık ve güçsüzlükle Tanrı'nın ve emirlerinin peşinden gitmek istiyor. Kutsallık tutkusuyla Tanrı'yı ve emirlerini arıyor. *Tanrı merkezli (Mesih ve Kutsal Yazılar merkezli)* bir yaşamı özlüyor; bunu tek başına yapamayacağını farkında olarak tüm güçsüzlük ve ihtiyacı ile Tanrı'ya yalvarıyor.

Bu yaşamda sizin nefes nefese takip ettiğiniz şeyler, peşinden koştuğunuz şeyler nelerdir?

Dua: Ağzım açık, soluk soluğayım, çünkü buyruklarını özlüyorum...

(Mezmur 63:1; 84:2; 81:10 krş. 27:4; 36:8)

(Mezmur 119:123; 86:17 krş. 119:126 Ya RAB, harekete geçmenin zamanıdır)

¹³¹ ... *senin emirlerini özlüyorum.*

¹³² **Senin adını sevenlere hükmettiğin gibi**

Bana bak ve bana acı.

Mezmurcu kendisine yönelik olarak açıklanacak olan *mahkeme kararı (hüküm)* için “*Rab, senin emirlerini özlüyorum (seviyorum); Rab, adını sevenlere davrandığın gibi bana merhamet eyle*” diyerek duasını sunuyor.

Mezmurcunun bu duasında imanın açık kanıtlarını görüyoruz; ancak daha da önemlisi mezmurcu kendisinin ‘*merhamet edilmeye muhtaç*’ biri olduğunun farkındadır. Tanrı’nın emirlerini özlüyor olmasına rağmen, Tanrı’yı seviyor olmasına rağmen kurtuluş için lütuf edilmeye muhtaç biri olduğunu biliyor; ve Tanrı’nın adaleti karşısında Tanrı’dan merhamet dileniyor.

Mezmurcu adil mahkemede hak ettiğine göre değil, kendisine merhametle bakılmasını isteyerek dua ediyor (41, 77). Günlerini, Tanrı Sözü’nün yönlendirdiği bir yaşam için dua ediyor; bunun için merhamet edilmeye ihtiyacı olduğunu bilerek Tanrı’ya bakıyor. Böyle bir aydınlanış önemlidir çünkü kendi haklarımız söz konusu olduğu zaman, karşılaştığımız bir adaletsizlik durumunda genellikle Tanrı’nın adaletinin tam olarak gerçekleşmesini isteriz (krş. İşaya 58:2). Kendi haklarımızdan çoğunluğun yararı için vazgeçmeyi istemeyiz; Tanrı’nın görkemi için kendi haklarımızdan vazgeçmeyi istemeyiz...

Bizler Tanrı’dan cesaretle merhamet isteyelim diye Mesih kendi haklarından vazgeçmiştir (Filipililer 2:6). Bu kurtuluş gerçeğini gündelik yaşamımız ve gündelik duamız yapmamız için de Mesih bize “*Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla*” diyen duayı öğretmiştir (Matta 6:12).

Öyleyse merhamete her gün ihtiyacı olduğunu gören bir kimse, lütuf edilmeyi istemekten başka ne yapabilir? Böyle biri lütfu hem kendisi hem bütün dünya için isteyecektir; çünkü lütuf edildiği için lütufkar olmayı da öğrenmiştir. Bu yüzden sonraki ayetteki duasında (133) suçtan uzak olmayı dileyecektir.

Tanrı’nın iyiliğinin tatmak, Tanrı’nın yüzünün aydınlatışını aramak, Tanrı’nın sevecenliğini görmeyi istemek, Mesih’in çarmıhtaki lütufkar işi sayesinde mümkündür. Bir köle korkusuyla değil, Tanrı’nın çocuğu olmanın cesaretiyle bunu yapabiliriz.

Lütuf ile kurtulduğunuzu dünyaya ilan etmeniz kadar, aynı lütfu dünyaya gösterebilen bir yaşam tanıklığınızın olması da önemlidir.

Merhameti, iyiliği, bereketi başkaları için en son ne zaman dilediniz?

Dua: Bana lütufla bak, adını sevenlere her zaman yaptığın gibi...

(Mezmur 25:11, 16 krş. Romalılar 5:15)

(Yuhanna 15:1-2, Matta 25:37-40)

¹³¹ ... senin emirlerini özlüyorum.

¹³² Senin adını sevenlere hükmettiğin gibi

Bana bak ve bana acı.

¹³³ **Sözünle adımlarımı pekiştir;**

Ve hiç bir suç bana egemen olmasın.

“Sadık bir imanlı nasıl dua eder; Kutsal Yazılar’a uygun bir dua hangisi olur; günah, suç, kötülük gibi gerçekler karşısında bir azizin yakarışı nasıldır?” şeklindeki sorulara uygun bir cevap bu ayet olurdu. Bu soruların tamamında ‘dünyadaki adımlarını Tanrı’ya bakarak düzenlemek’ fikri belirgindir. Çünkü mezmurcu “bana bak ve bana acı... adımlarımı pekiştir...” diyerek Tanrı’ya yaklaşıyor.

Buradaki yaklaşıma dikkat edin: “Rab, sana bunu getirdim, sana bunu sunuyorum, senin için böyle yaptım” şeklindeki bir yaklaşım burada yoktur. Mezmurcu Tanrı’nın huzuruna boş olarak geliyor, almak için geliyor; bol bağışlayan, iyilikleri cömertçe dağıtan bir Tanrı olduğunu bilerek geliyor; ve “Rab, sen yap” diye Tanrı’dan bekliyor (bana bak... bana acı... beni pekiştir). İhtiyaç içinde biri olarak lütuf dolu Tanrı’yı böyle bir yaklaşım içindeki duası ile yüceltiyor.

Mezmurcu bu geçici yaşamı Kelami prensiplerle bina etmek ve öyle devam etmek istiyor. Demek Tanrı Sözü’nde yazılanların kendisi için esas ihtiyaç olduğunu düşünüyor. ‘Bak... acı... pekiştir...’ şeklindeki seslenişe tekrar bakarsak, Mezmurcu bu ihtiyaçlarının merkezine Tanrı’yı koymuştur. Burada sadece Tanrısal rehberlik (yönlendiriş –Mezmun 23:1) değil, aynı zamanda özgürlük için duyulan ihtiyaç da belirgindir (*hiç bir suç bana egemen olmasın*).

Tanrı’yı tanımayı reddeden insan bilgeliğinin (krş. Romalılar 1:21-25, Vahiy 13:4), günah, suç ve yargı getirdiği (Romalılar 1:29-32) gerçeği karşısında, mezmurcu günaha tutsaklıktan kurtuluşa bakıyor; ve gerçek özgürlüğün Tanrı’nın Egemenliği altında devam etmek olduğunu açıkça ilan ediyor.

“Hiç bir suç bana egemen olmasın” diyen yakarışa tekrar bakın: Tanrı Sözü ile aydınlanmış bir düşünce, günah ve ayartı tehlikesine karşı uyanık olmak ister. Ve yine bu dua bizlere kutsallık yolunda ilerlerken etrafımızda suç ve kötülüklerin olmasının kaçınılmaz olduğunu da hatırlatıyor. Yine bu dua, bütün olumsuzluklar ortasında gözlerimizi Tanrı’ya ve Sözü’ne çevirmekten başka bir kurtuluş yolu olmadığını da göstermektedir.

Bu basit dua bize, Tanrı ve Tanrı Sözü merkezli bir yaşam için ‘özel bir formül’ gerekmediğini gösteriyor.

Mezmurcunun yaklaşımından, başka bir formüle ihtiyacınız olmadığına inanın... ve öyle devam etmek için şimdi karar verin, hemen şimdi başlayın!

Dua: Adımlarımı pekiştir verdiğin söz uyarınca, hiçbir suç bana egemen olmasın...

(Romalılar 6:12-14; 8:1)

(I.Korintliler 2:4-5, II.Korintliler 4:7)

¹³⁴ Kurtar beni insan kötülüğünden

Ve koşullarını tutayım.

İnsanların kötülüğüne tanık olmak sizi nasıl etkiliyor; ya da insanların kötülüğünün (şiddet, yalan, iftira...) hedefi olmak size neler düşündürüyor? Böyle bir durum bazı kimseleri öfkeli yapar ve öfkeli olmanın ötesinde saldırgan bir tutum içine çekebilir. Böyle durumlara karşılamak bazı kimseleri sürekli olarak insanlardan ya da şartlardan şikayet etmeye, bazen de nefret etmeye ya da intikam almaya yönlendirebilir.

Mezmurcu Tanrı'da mümkün olabilecek bir şeyi istiyor: özgürlük, düşmanlardan kurtuluş (Hezekiel 34:25-28, İşya 35:9-10 krş. Luka 1:73-75)...

Mezmurcu iman yaşamının kesintiye uğramadan devam etmesi için Tanrı'dan sağlığını (özgürlük, kurtuluş) istiyor.

Mezmur boyunca Tanrısal değerleri gözetilen bir kimsenin Tanrı'ya seslenişine tanık oluyoruz. Ancak bu sesleniş kişisel bir girişim olmaktan öte bütün halkın yenilenmesi amacıyla da hizmet etmektedir (krş. 46, 21, 23, 51, 69). Mezmurcunun beklediği kurtuluş, bütün insanların Tanrı'nın gücünü görmesine sebep olacağı gibi, insanları kutsal bir korku ve saygı ile Tanrı'ya yönlendirecektir (İbraniler 12:28).

Bu noktada kötülüğün, yasa tanımazlığın dünyayı nasıl etkilediğini, halklara nasıl yıkım getirdiğini düşünmeye çalışmak bilgece olacaktır...

Bu yakarış, sadece Tanrı'dan gelebilecek bir kurtuluşun bütün dünyaya nasıl büyük bir özgürlük ve yenilenme olacağına dikkatimizi çekiyor. Çünkü kötülüklerden kurtuluş, Tanrı'ya paklıkla tapınma anlamına geliyor. Tanrı'ya tapınmaya engel teşkil eden şeylere dikkat ettiğimizde, özgür kılınmaya olan ihtiyacımızı da görmeye başlayacağız.

İmanda, umutta, sevgide yenilenmeye olan ihtiyacınızın önündeki engellerden, sadece kendiniz için değil, bütün bir halk için kurtuluş dilemek, Mesih'in yüreğini edinmiş kimseler için mümkündür.

Tanrı'ya özgürce tapınmayı istemek, Tanrı'ya tapınmanın ayrıcalığını ve özgürlüğün değerini bilmekle ilişkilidir. Çünkü birçokları için özgürlük, benliğin peşinden gidebilmektir (I.Selanikliler 4:7).

Düşmüş olanı kaldırmak, korkunun gücünü silmek, dünyaya teselli ve sevinç getirmek için özgürlük hakkındaki düşüncenizi yenilemeniz gerekir.

Yaşadığınız çağın getirdiği sıkıntılara (*karşıt görüşlerin baskılarına, ikiyüzlülerin tuzaklarına, düşmanların doğrudan saldırılarına*) bakarak, siz de Tanrı Sözü'ne daha sadık kalabilmek için dua etmiş miydiniz?

Dua: Kurtar beni insan baskısından, koşullarına uyabileyim...

(Yeremya 32:39-40 krş. Matta 1:21)

(Romalılar 8:15 Çünkü sizi yeniden korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız, oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla, "Abba, Baba!" diye sesleniriz.)

(Luka 1:73-75 Tanrı bizi düşmanlarımızdan kurtaracak... kutsallık ve doğrulukla kendisine tapınmamızı sağlayacak...)

¹³⁵ **Kuluna yüzünü parlat;
Ve kanunlarını bana öğret.**

Önceki ayette kötülüğün baskısından, günahın ayarısından kurtuluş dileyen mezmurcu, bu ayette sanki aynı gerçeği diğer bir açıdan ifade ediyor.

İnsanların kötülüğünden ya da baskısından özgür olmak, Tanrı'nın lütfekar işi ile mümkün olan bir şey ise, bu kurtuluşun diğer bir yüzü aydınlanıştır (Mezmur 80:19), Tanrı'nın yüzünün aydınlatışdır (krş. Sayılar 6:24-26).

Tanrı'nın yüzünün aydınlığı karşısında durmak, aydınlanmak, fark etmek anlamına geldiği gibi, Tanrı'yı tanımak anlamına da gelmektedir. Ancak Tanrı'yı tanımak, insan çabasının ötesinde bir kavrayış gerektirdiğinden, duanın ifadesi yönünde söylersek, "kulunun seni tanınması sağla" diyen bir ifade göz önündedir.

Tanrı'yı tanıma isteğinin kişiyi götüreceği yer, Tanrı ile yakın bir ilişki, paydaşlık olacaktır. Burada duanın özünde olan şeyin, Tanrı'ya yönelen bir sevgi olduğuna dikkat edin. Tanrı'nın yüzünün aydınlatışını tatmak, Tanrı'yı tanımak ve O'nunla paydaşlık ilişkisi içinde olmak; kurtuluş ve özgürlük sevinci içinde bir yaşamı tatmaktır.

Diğer yandan önceki ayetteki kurtuluş ve özgürlük için olan yakarışı göz önüne alırsak, mezmurcunun "düşmanların ölümünü dilemeyip" Tanrı'yı tanımayı istemesi aynı zamanda bilgece bir yaklaşımdır (I.Krallar 3:11)...

Bu duanın **"kanunlarını bana öğret"** diyen ikinci kısmı, Tanrı ile bir yakınlık arayışının ifadesidir. Tanrı'nın kurallarını, iradesini öğrenmek, elbette Tanrı'nın iradesine göre yaşama arzusundan gelmektedir. Mezmurcu Tanrı'yı tanımayı, Tanrı'nın ilkelerini, yollarını bilmeyi istiyor; çünkü Tanrı'yı hoşnut eden bir şekilde yürümeyi istiyor.

Eğer "Tanrı'nın yüzü" bir yargı ya da mahkeme ifadesine işaret ediyorsa, Tanrı adil yargıdır (Yakup 4:12 krş. İşaya 66:15 Daniel 7:9); ve mezmurcu yanlış yapıp yapmadığını Tanrı'nın yüzünden anlayabilir; ve kendini düzeltebilir. Bu durumda Tanrı'nın parlayan yüzünü görmek, yaşamı üzerinde Tanrı'nın onayını görmek anlamına da gelecektir.

Birinin yüzüne ne zaman bakamazsınız? Utanca düştüğünüz zaman... Öyleyse bu duayı, "kulunun gūnahtan [utançtan] özgür olmasını sağla" diyen bir beklenti içerdiğini de göz önüne almalıyız. Bunun tersi de doğrudur: Tanrı'nın yüzüne bakarak devam eden bir yaşamda (doğru yön tabelasına bakarak ilerlemek gibi) günaha [utanca] sebep olan yollara sapmak söz konusu olmayacaktır (Mezmur 34:5).

"Tanrı'nın yüzüne bakarak dua etmeyi aramak, İhtiyacınız olan tek şeyin Tanrı'yı tanımak olduğunu düşünerek dua etmek" düşüncesi, dua ve tapınma yaşamınızı yeniden gözden geçirmeniz gerektiğini size göstermiyor mu?

Dua: Yüzün aydınlık saçsın kulunun üzerine, kurallarını öğret bana...

(Meseller 16:15)

(II.Timoteos 4:8 –Adil yargıç; İbraniler 12:29 Mezmur 97:3)

¹³⁶ **Oluk oluk yaşlar akıyor gözlerimden**

Çünkü tutmuyorlar senin yasanı.

Etrafınızdaki dünyaya baktığınızda günahın yeryüzüne getirdiği yıkımı, insanın Tanrı'yla ve insanın insanla olan ayrılığını görebilirsiniz. Mezmurcu insanın yasa tanımazlığını gördüğü zaman ruhunda derin bir üzüntü hissediyor (krş. Matta 11:20-21 –vay haline).

İnsanın, Tanrı'ya yönelik saygısızlığa ve Tanrı'nın yaptığı düzenlemelere isyan eder bir şekilde yaşaması, mezmurcuyu kederlendiriyor. Çünkü günah sadece günahkar kişinin kendisine değil, aynı zamanda başkalarına (dünyaya da) sefalet ve acı getiriyor. Bu ayette Tanrı'nın yollarını tanımak ve bu yolla tanınmasını sağlamak isteği belirgindir. Çünkü mezmurcunun gözyaşları ancak bu şekilde dinecektir.

Mesih bir meselinde, bir babanın iki oğlundan bahsederken (Matta 21:28-32), günahattan ve kötü yollarından tövbe etmeyen kimseler için olan üzüntüsünü *“vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrı'nın Egemenliği'ne sizden önce giriyorlar; Yahya size doğruluk yolunu göstermeye geldi, ona inanmadınız. Oysa vergi görevlileriyle fahişeler ona inandılar. Siz bunu gördükten sonra bile pişman olup ona inanmadınız”* diyerek ifade eder. Öyleyse mezmurcunun gözyaşlarında yargıya giden dünya için olan acımayı da görmekteyiz.

Bu ayetlerde Tanrı'ya yönelmiş olan bağlılık ve sevginin, Tanrı'nın yasanı tutmakla ifade edildiğini görüyoruz. Bu yüzden Tanrı'nın yasanı inatla ve gururla tutmayan kişiler ya da Tanrı'yla alay ederek O'nu reddeden kimseler mezmurcunun üzülmeye sebep olmaktadır. Selanikliler mektubunda zorluklar içinde iman ile yaşayanlardan dolayı, Pavlus ve arkadaşlarının *“teselli bulduklarını”* okuyoruz (I.Selanikliler 3:7-8). Benzer şekilde mezmurcu da imanlı yaşam tanıklıkları çoğalıp güçlendikçe teselli bulacağını ifade etmeye çalışıyor. Ve bu ayetler bu yolla Tanrı'nın insan için olan tutkusunu da bizlere göstermektedir.

Bu ayette kayıp bir dünyanın günahları için ifade edilen üzüntü, *[günah gerçeğine rağmen]* Tanrı'nın bu yaratılış için olan şefkat ve ilgisini anlamamıza yardım etmektedir. Bu da Tanrı halkının düşeceği günahların Tanrı'ya ne denli büyük bir keder olacağını düşünerek yaşamamıza sebep olmalıdır.

Kötülükten kaçınarak Tanrı'nın yollarından düşmeksizin devam eden bir yaşamı özlemek, günahattan nefret eden fakat günahkara merhameti olan kimseler için mümkündür. Tanrı'ya ve emirlerine isyan eden dünyaya, Tanrı'nın yüreğine sahip olarak bakabilmek, yeniden doğuşu almış kimseler için mümkündür.

İmanlı kimselerin düşüşlerine rağmen tövbe ile yenilerek merhametle, sabırla, sevgiyle, umutla yaşamaları dünya için önemli bir tanıklıktır. Günah ve kötülük gerçeğine rağmen günahların affını (Müjde'yi) başkalarının da tatmasına çalışarak yaşamak, kayıp dünyaya şifa getirmeye çalışarak yaşamaktır.

Kutsal Yazılar aracılığı ile İsa Mesih'e bağlanmış diri bir iman, antlaşmasına ve vaatlerine sadık olan bir Tanrı'ya bakar... Düşüşlerimize rağmen vazgeçmeden, iman, umut ve sevgi ile yürümek bizler için halen mümkündür, *bize rağmen* mümkündür.

Dua: *Oluk oluk yaş akıyor gözlerimden, çünkü uymuyorlar yasana...*
(II.Petrus 2:5-6 krş. II.Petrus 2:7)
(Filipililer 3:18-19)